
La teoria de jocs i el cherry picking

Autor:

Data de publicació: 06-02-2020

La Interacció Astrologia-Alquímia és un fet palès, i encara que s'estudien separadament (tenen articles separats) aquest fet desvirtua la seva essència atès que han estat íntimament lligades des del seu origen, no es van separar fins que l'alquímia es va convertir en la química i l'astrologia en l'astronomia (cap el 1750). De fet Newton, encara que ho va intentar amagar, va escriure obres d'alquímia (hi ha un munt de manuscrits seus publicats 100 anys després de la seva mort sobre una derivada de l'Alquímia: la Prisca Sapientia).[1]

Abans de la confe d'en Fortuny al Simposi li vaig explicar una relació jo crec poc coneguda del Cherry picking i la història de la ciència tot ampliant l'article cherry-picking

La Interacció Astrologia-Alquímia és un fet palès, i encara que s'estudien separadament (tenen articles separats) aquest fet desvirtua la seva essència atès que han estat íntimament lligades des del seu origen, no es van separar fins que l'alquímia es va convertir en la química i l'astrologia en l'astronomia (cap el 1750). De fet Newton, encara que ho va intentar amagar, va escriure obres d'alquímia (hi ha un munt de manuscrits seus publicats 100 anys després de la seva mort sobre una derivada de l'Alquímia: la Prisca Sapientia).[1] (article meu a ca.wiki)

Al llarg de la història, les matemàtiques i la resta de ciències s'han anat entrelligant cada cop més. Això ha estat especialment cert en la ciència física en què les principis matemàtics han derivat posteriors en exercicis experimentals inicials. Si bé les ciències socials es basaven en descripcions matemàtiques en les darreres generacions, no va ser fins a l'ocupació més general de la teoria de jocs que el modelatge matemàtic es va convertir ell mateix en una eina directiva per a l'avaluació posterior, com s'havia convertit en el cas de les ciències físiques, sobre tot en la física d'alta energia. Aquest fet demostra com la teoria de jocs va forçar les noves vies d'investigació en les ciències socials. També demostra que, un cop realitzades aquestes investigacions, van obligar a la vegada noves consideracions sobre la pràctica del modelatge de la teoria de jocs. Aquesta dinàmica d'arrencada entre la teoria dels jocs matemàtics i la ciència social representa un nou gir en la relació entre les dues disciplines, cosa que combina la relació més en un paral·lelisme amb el que existeix des de fa temps entre ciències físiques i matemàtiques.

La ciència genèrica i les matemàtiques viatgen per camins coincidents. La coincidència és una font d'especulació i argumentació perenne entre sociòlegs, filòsofs i historiadors tant de la ciència en general com de les matemàtiques en particular., sobre el fet de que el camí seguit per les matemàtiques coincideix amb el recorregut per la resta de ciències, però sense servir-li ni de base ni de guia. D'altra banda, si els camins estan destinats a estar vinculats d'alguna manera, és més que casualitat l'afiliació entre ambdós camins?. Qualsevol resposta a aquesta pregunta sembla plantejar-se necessàriament si un camí pot existir sense el desenvolupament contemporani de l'altra, almenys en la seva forma moderna. Qualsevol esforç per tal d'abordar aquesta qüestió suposa inevitablement i sense cap tipus de dubte, la consideració de la pregunta de si la matemàtica s'inventa o es descobreix.

Es poden presentar les primeres explicacions del món natural en termes estrictament naturalistes comuns en la llengua materna de l'investigador o, en alguns casos, en una llengua acadèmica, com es feia antigament amb el llatí o el grec a l'Oest i el mandarí a l'Orient. La ciència de l'antiguitat estava en gran part lliure de qualsevol vinculació necessària amb les matemàtiques. És cert que tan aviat com els primers observadors còsmics tant a l'Est com a l'Oest van començar a rastrejar els cels, va aparèixer alguna cosa semblant a l'aritmètica primitiva, com va passar amb alguns rudiments de la geometria. No obstant això, algunes ciències descriptives com la biologia, la fisiologia i la psicologia van avançar durant molts segles sense la dependència necessària de les matemàtiques. Fins i tot fins als segles XIX i XX, científics coneguts com a naturalistes van fer un treball científic sorprenent i descrit adequadament sense dependre gaire de la maquinària matemàtica. Noms que immediatament em venen al cap són Charles Darwin i E. O. Wilson. Per descomptat, avui en dia les ciències biològiques depenen del poder de les matemàtiques per agrupar les dades del pensament científic i organitzar patrons inferencials, com van fer els primers cosmòlegs i físics contemporanis.

Tanmateix encara queda la pregunta: estan necessàriament lligades les dues vies?